Falske jomfruer. Hver uge får unge indvandrerkvinder genskabt deres mødom, fordi de er angste for ikke at bløde på bryllupsnatten. De fastholdes i undertrykkende kønsrollemønstre, lyder kritikken.

Mødommen er vigtig for etniske unge

Af Lisbeth Kildegaard Quass
//liqu@berlingske.dk

Antallet af unge indvandrerkvinder, der opsøger privatklinikker for at få en ny mødom, er uændret. Men når pigerne frygter for ikke at bløde på lagenet på bryllupsnatten, er der tale om et socialt problem, der ikke løses på operationsbordet, lyder kritikken fra flere sider.

Mødomskirurgi udføres af privatpraktiserende gynækologer, og en stribe af dem melder i en rundspørge foretaget af Berlingske, at de ikke har oplevet et fald i antallet af mødomsoperationer gennem de senere år.

Og det på trods af at indgrebet flere gange har været i politisk søgelys, senest i 2009, hvor S og SF blandt andet bad daværende sundhedsminister Jakob Axel Nielsen (K) svare på, »om han ville afskaffe religiøse eller kulturelt betingende indgreb såsom etablering af kunstig jomfruhinde.«

Det afviste han med begrundelsen, at indgrebet er blåstemplet af Sundhedsstyrelsen.

I dag kender ingen det eksakte antal kvinder, der får foretaget indgrebet, men Berlingske kan fortælle historien om 18-årige Evin, der har fået genskabt sin mødom af frygt for sine forældres reaktion.

Genskabelsen af mødommen hos en privatlæge afspejler den angst, pigen føler for at blive afsløret af sin egen eller den kommende svigerfamilie. Arkivfoto

Stor modstand mod mødomskirurgi

Gynækolog Christine Felding er en af de læger, der genskaber mange mødomme. Hun bliver hver uge kontaktet af kvinder med indvandrerbaggrund om indgrebet.

»Det er noget, som denne generation af unge indvandrerkvinder må leve med, men som jeg ikke tror, at deres børn kommer til at døje med. Tiderne skifter,« siger gynækologen, der, siden hun begyndte at udføre indgrebet i 1996, har skabt illusionen om en mødom hos mellem 30 og 40 kvinder hvert år.

Fordi de, fortæller hun, har haft sex og er bange for forældrenes reaktion. Fordi de skal giftes og frygter, at deres kommende mand eller svigerfamilie ikke vil vide af dem. Og fordi de frygter konsekvensen, hvis nogen opdager, at de ikke længere er jomfruer.

»Jeg har ingen skrupler over at hjælpe. Det vigtige er, at pigerne får et godt liv fremover. Man kan vel i gåseøjne kalde det min form for ulandshjælp,« siger Christine Felding, der tager 5.000 kroner for en ny mødom.

Men en operation løser ikke pigernes situation, siger sygeplejerske og socialrådgiver Kristina Aamand, der rådgiver om mødomskirurgi. Hun mener tværtimod, at indgrebet er med til at opretholde mødommen som en kulturel myte.

»Pigerne ser det som en lille ting i forhold til den angst, de føler. De ser det som noget, der bare skal overstås og tror, at alt er godt bagefter. Men frygten for at blive opdaget er der endnu, og ti små sting i skeden løser intet,« siger Kristina Aamand, der mener, at løsningen er at bryde myten.

»Vi skal have udbredt viden om, at ingen kan se, om en mødom er intakt, at det er normalt ikke at bløde ved første samleje, og at en mand ikke kan mærke, om kvinden er jomfru,« siger hun.

På Foreningen Sex og Samfunds Præventions- og Rådgivningsklinik tager faglig leder, overlæge og speciallæge i gynækologi, Charlotte Wilken-Jensen, også afstand fra indgrebet.

»Jeg ville aldrig gå med til at sy, klippe eller skære i en mødom, så en kvinde kan bløde på sin bryllupsnat. Det er et kirurgisk indgreb uden formål,« siger hun.

Tilbage i 2009 spurgte SFs sundhedsordfører, Jonas Dahl, den tidligere sundhedsminister Jakob Axel Nielsen, om han fandt det rimeligt, at læger lukrerer på de kunstige mødomme. Siden er intet sket. Og det er ifølge Jonas Dahl »bekymrende.«

»Jeg havde håbet og forventet, at der var sket et fald. Det skal vi sætte ind over for,« siger han, mens socialdemokraternes medlem af sundhedsudvalget, Karen Johanne Klint, siger, at hun gerne rejser spørgsmålet igen, ligesom hun gjorde for tre år siden.

»Så kan vi få noget statistik på problemet og få kortlagt de mørketal, der givet vil være,« siger hun. B

fakta

Jomfru på ny

■ Jomfruhinden er en lille slimhindefold ved skedeindgangen. Kun hos ganske få piger er hinden helt dækkende. Når nogle kvinder bløder ved samleje, skyldes det oftest en sprække i jomfruhinden, men det sker kun for ca. 40 pct. af alle kvinder.

■ Mødomsrekonstruktion er et mindre indgreb, hvor slimhindekanterne på den bristede mødom eller lidt af vaginalslimhinden syes sammen med seks til ti sting. Der lægges et v-formet snit i skeden, hvorefter huden foldes sammen og snittet sys op igen, så hullet bliver mindre. Indgrebet foretages typisk ambulant i lokalbedøvelse og varer ca. et kvarter.

■ Mødomskirurgi koster mellem 5.000 og 12.000 kroner. Da indgrebet er kosmetisk, ydes der ikke offentligt tilskud, medmindre pigen anses for at være i fare, hvis hendes mødom ikke er intakt.

■ En rundspørge til landets privatpraktiserende gynækologer viser, at det langt fra er alle, der udfører indgrebet. Det er derimod koncentreret hos enkelte klinikker.

■ De fortæller til gengæld, at forespørgslen på mødomskirurgi er uændret.

Skammens pris. 18-årige Evin har fået genskabt sin mødom. Hendes forældre ved ikke, at hun ikke længere er jomfru.

»Jeg vidste, de aldrig ville tilgive mig«

Af Lisbeth Kildegaard Quass
//liqu@berlingske.dk

Det føltes som om, at alle kunne se lige igennem hende. Som om hendes far kunne se, hvad hun havde gjort, som om der lå et lag af hidtil ukendt bebrejdelse i moderens blikke. Når hendes brødre talte sammen med lave stemmer, var hun sikker på, at det var hende, de hviskede om.

Evin var lige fyldt 18 år, da hun lagde sig op på gynækologens briks for at få genskabt sin mødom. Det føltes som om, at jorden brændte under hendes fødder.

»Jeg vidste, at de aldrig ville tilgive mig, hvis de fandt ud af, at jeg har været i seng med min kæreste. At jeg har brudt med de traditioner, jeg er opdraget med, at jeg har sværtet mit eget rygte til,« siger Evin, der gerne vil fortælle sin historie til Berlingske, men ikke vil stå frem med navn og billede.

Fordi hun er bange for, at den frihed, hun har, bliver inddraget. For hvad hendes forældre vil gøre med hende, hvis de finder ud af, at hun har svigtet deres tillid. Og måske værst af alt for, at hendes familie aldrig vil have noget med hende at gøre igen.

Gode piger går ikke med drenge

Evin er vokset op med sin mor og far, to brødre og to søstre i en lejlighed i et københavnsk boligområde, hvor de fleste beboere har indvandrerbaggrund, og hvor rygterne ifølge Evin rejser hurtigt – både de sande og de falske.

Så når veninderne fra skolen gik til dans, på café eller på Nørrebrogade for at shoppe om eftermiddagen, måtte hun i stedet gå direkte hjem.

»Mine forældre er født i en verden og en tid, hvor gode piger skal gå hjemme og i hvert fald ikke gå med drenge. Men det er ikke den verden, jeg er født i, og som jeg blev større, blev det meget tungt at bære begge verdener i mig.«

Jo ældre hun blev, jo mere bevidst blev hun om de grænser, hendes forældre satte for hende, og af samme grund kom den første forelskelse ikke med ubetinget glæde.

»Jeg lagde mærke til ham allerede en af de første dage på gymnasiet, og derefter så vi hinanden næsten hver dag. Der gik ikke lang tid, før vi blev kærester,« siger hun.

Med forholdet fulgte en nagende bekymring. Flere gange valgte hun at lyve sig til en ekstra time i skolen eller at stikke forældrene en undskyldning om, at hun skulle i lektiecafé. I stedet så hun sin kæreste.

Hver gang gav det et sug i maven.

»Én gang sagde en nabo til mine forældre, at hun havde set mig med en dreng, et sted hvor jeg ikke skulle være. Der græd min mor, mens min far råbte af mig, at jeg ikke var hans datter, hvis jeg gjorde den slags, og at de ville trække mig ud af gymnasiet. Jeg blev mere og mere bekymret for, hvad der ville ske, hvis de fandt ud af sandheden.«

Alligevel valgte Evin at gå i seng med sin kæreste. Kort efter faldt hans interesse, og en dag slog han op.

»Jeg kunne ikke spise i flere dage, men jeg kunne heller ikke græde, for min familie måtte ikke finde ud af, hvorfor jeg var ked af det. De troede, jeg var syg, og sådan følte jeg mig også. Syg, fordi jeg savnede ham, og fordi det hele havde været en fejl.«

Værre endnu blev det, da forældrene fortalte Evin, at en ung mand, en ven af familien, var interesseret i hende.

»Det lyder gammeldags, men jeg er vokset op med, at en kvinde er som en hvid væg, der plettes af sort skam, hvis hun mister sin mødom, inden hun bliver gift. Mine forældrene blev mere og mere kontrollerende, efter at de havde talt med naboen, så da talen faldt på ægteskab, blev jeg nødt til at gøre noget.«

Så på trods af at Evin ikke blødte, da hun havde sex med sin kæreste, valgte hun alligevel at opsøge en privatklinik for at få genskabt sin mødom. Her blev hun syet med otte små sting for at give en blødning ved samleje, når stingene springer.

»Men jeg ved faktisk ikke, om det vil ske, for min forlovelse blev ikke til mere, da manden, mine forældre kendte, ikke var noget alligevel,« siger Evin, der i dag stadig bærer på sin hemmelighed.

»Det virker forkert, at jeg må lyve om noget, der er så naturligt for så mange unge, men hvis mine forældre finder ud af det, tror jeg aldrig, de vil se mig igen.« B